

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
DKRM-140-182(7)/14

Warszawa, 6 lutego 2015 r.

Pan
Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

przekazuję przyjęte przez **Radę Ministrów stanowisko** wobec poselskiego projektu ustawy

- o zmianie ustawy o sporcie oraz niektórych innych ustaw (druk nr 2715).

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Sportu i Turystyki do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

Z wyrazami szacunku

(-) Ewa Kopacz

Stanowisko Rady Ministrów
do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie oraz niektórych innych
ustaw (druk nr 2715)

W przedłożonym projekcie ustawy wnioskodawcy proponują dokonanie szeregu zmian o zasadniczym znaczeniu w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2014 r. poz. 715), zwanej dalej „ustawą o sporcie”. Ponadto przedmiotowy projekt przewiduje dokonanie nowelizacji następujących ustaw:

- 1) ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 849, z późn. zm.);
- 2) ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.);
- 3) ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 851, z późn. zm.);
- 4) ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r. poz. 518, z późn. zm.);
- 5) ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.).

Zmiany te obejmują ponowne uregulowanie zadań i uprawnień organów władzy rządowej i samorządowej w zakresie dotyczącym sportu, roli państwa w procesie wspierania rozwoju, upowszechniania i popularyzacji sportu, stworzenia dodatkowych możliwości finansowania sportu przez podmioty gospodarcze, stworzenia zachęt podatkowych, które miałyby służyć współpracy podmiotów gospodarczych i organizacji sportowych czy też wprowadzenia zmian w zakresie sponsorowania wydarzeń sportowych.

Uwagi ogólne

Przedmiotowy projekt nie zawiera całościowej koncepcji proponowanych zmian. Z jednej strony mamy szereg zmian o systemowym charakterze, jak np. wprowadzenie możliwości tworzenia polskich związków sportowych w formie prawnej spółki akcyjnej, czy też tworzenie związków sportowych w formie prawnej spółdzielni. Z drugiej strony mamy zmiany jednostkowe, co do których celowości i zasadności wprowadzenia autorzy projektu w żaden sposób nie odnoszą się w uzasadnieniu (np. regulacje dot. sędziów sportowych).

Warto zwrócić uwagę, że uzasadnienie projektu poselskiego odnosi się do kilku zmian, które nie zostały zawarte w samym projekcie. Przykładowo na stronie 8 (pkt 14) uzasadnienia jest mowa o wprowadzeniu przymusu prowadzenia zajęć w zakresie sportu, w tym pozalekcyjnych zajęć sportowych w szkołach, w tym szkołach wyższych, przez osoby posiadające uprawnienia trenera. Z kolei na stronie 9 uzasadnienia (pkt 16) jest mowa

o zwolnieniu z podatku rolnego, podczas gdy w treści projektu poselskiego nie ma przepisu w tym zakresie.

Bardzo poważne wątpliwości budzi kwestia skutków finansowych proponowanych zmian. Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem projektodawców, że: „Projekt ustawy nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa, ustawa zawiera bowiem nowe uregulowanie jednak w ramach istniejących już kompetencji i uprawnień organów władzy rządowej.” Oczywiście skutki dla budżetu państwa, czy to przez zwiększenie wydatków, czy też zmniejszenie wpływów, muszą powodować takie proponowane zmiany jak: zmiana sposobu wyliczenia wysokości tzw. „świadczeń olimpijskich” oraz proponowane zmiany w ustawach podatkowych. Już sama zmiana podstawy obliczenia tego świadczenia na przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej zwiększy jednorazowo wydatki w tym zakresie, dodatkowo na zwiększenie wydatków będzie miał wpływ fakt, że mnożnik kwoty bazowej dla korpusu służby cywilnej jest od kilku lat zamrożony, podczas gdy przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej systematycznie wzrasta.

W opinii projektodawców obniżenie opłat rocznych za użytkowanie wieczyste gruntów oraz „zwolnienia obiektów sportowych od podatku dochodowego od osób fizycznych” według projektodawców spowodują „nieznaczne zmniejszenie dochodów” przez jednostki samorządu terytorialnego na kwotę 525 mln zł. Nie została jednak wskazana metodologia wyliczenia tej kwoty. Projektodawcy nie dostrzegają jednocześnie żadnych finansowych skutków obniżek podatków dochodowych po stronie budżetu państwa, podczas gdy wpływy z CIT i PIT zasilają nie tylko budżety jednostek samorządu terytorialnego ale również, a może przede wszystkim, budżet państwa.

Uwagi szczegółowe.

Propozycje zmian w **ustawie o sporcie**:

1) zmiany art. 3.

Zmiana ust. 1 tego artykułu przez uzupełnienie przepisu o wskazanie możliwości prowadzenia działalności sportowej przez polskie związki sportowe, zwane dalej „PZS”, jest zbędna. Dotychczasowe brzmienie przepisu ma charakter otwarty, o czym świadczy użycie wyrazów „w szczególności”, zatem PZS i związki sportowe są objęte dotychczasowym brzmieniem.

Zmiana ust. 2 ma na celu rozszerzenie możliwości prowadzenia klubu sportowego przez osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą. Jest to propozycja powrotu do rozwiązania zawartego w art. 6 ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej. Tymczasem ustawa o sporcie definiując klub sportowy wymaga jedynie by działał on w formie osoby prawnej. Tym samym definicją klubu sportowego objęte są różnorodne formy prawne, a sam wymóg należy uznać za minimalny. Doświadczenia zgromadzone w okresie obowiązywania tych regulacji wskazują, że jest to rozwiązanie właściwe. Biorąc powyższe pod uwagę, w opinii Rady Ministrów, ustawowe pojęcie klubu sportowego nie powinno być dalej rozszerzane i nie powinno obejmować osób fizycznych;

- 2) **dodanie art. 3a**, który określa krąg podmiotów mogących uczestniczyć we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez PZS.

W opinii Rady Ministrów zmiana ta jest zbędna, gdyż propozycja ta stanowi faktyczne powtórzenie, z niewielkimi zmianami, regulacji zawartej w art. 4 uchylonej ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298, z późn. zm.), zwanej dalej „usk”. Doświadczenia zebrane w okresie stosowania art. 4 usk wskazują, że przepis ten jest zbędny. Zadanie organizowania współzawodnictwa sportowego, w tym określenie kręgu podmiotowego uczestników należy zgodnie z art. 13 ustawy o sporcie do kompetencji PZS i dodatkowe przepisy w tym zakresie nie są potrzebne;

- 3) **zmiana art. 5** przez rozszerzenie możliwości ustanawiania i finansowania okresowych stypendiów sportowych przez kluby sportowe dla trenerów i instruktorów sportu, poza dotychczasowymi stypendiami dla zawodników.

W opinii Rady Ministrów jest to przepis zbędny, a propozycja wydaje się niewystarczająco przeanalizowana, zwłaszcza biorąc pod uwagę to, że w uzasadnieniu projektodawcy odnoszą się do innego brzmienia przepisu niż zawarty w samym projekcie. W uzasadnieniu wskazuje się, że możliwość uzyskiwania stypendium, warunkowana jest nieotrzymywaniem wynagrodzenia w związku z wykonywaniem swojej funkcji. Warunek taki określał nieobowiązujący już art. 34 ust. 1 usk. Obowiązujące przepisy ustawy o sporcie nie ograniczają sposobu wynagradzania trenerów i instruktorów sportu;

- 4) **zmiana art. 6 ust. 2** przez rozszerzenie formy prawnej w jakiej może działać związek sportowy, poza dotychczasową formą stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń, na formę spółdzielni.

Na gruncie obecnie obowiązujących przepisów związek sportowy działa w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń. Autorzy projektu postulują rozszerzenie ww. katalogu o formę prawną spółdzielni. W uzasadnieniu do projektu brak jednak argumentacji przemawiającej za wprowadzeniem omawianej zmiany w zakresie związków sportowych. Fakt ten uniemożliwia kompleksowe odniesienie się do meritum proponowanej zmiany art. 6 ust. 2 ustawy o sporcie. Można jednak wskazać, że taka nowa regulacja będzie powodowała szereg komplikacji. Tworzenie spółdzielni jest uregulowane w art. 6 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2013 r. poz. 1443), zwanej dalej „ps”. Przepis ten przewiduje, że liczba założycieli spółdzielni nie może być mniejsza od dziesięciu, jeżeli założycielami są osoby fizyczne, i trzech, jeżeli założycielami są osoby prawne. Ponieważ przedmiotowy projekt nie przewiduje procedury przekształcania związków sportowych (działających w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń) w spółdzielnie, konieczne byłoby tworzenie zupełnie nowych spółdzielni z wykorzystaniem art. 6 prawa spółdzielczego np. przez istniejące obecnie związki sportowe (co najmniej 3).

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na kwestię majątku takich podmiotów oraz celu, dla którego są powoływane. Spółdzielnie prowadzą działalność gospodarczą i osiągają zysk, który mogą przekazać do podziału między członków spółdzielni, co wynika *expressis verbis* z prawa spółdzielczego. Stowarzyszenia, jeżeli prowadzą działalność gospodarczą, to przeznaczają osiągnięty zysk wyłącznie na realizację celów statutowych. Zgodnie z art. 67 ps, spółdzielnia prowadzi działalność gospodarczą na zasadach rachunku

ekonomicznego przy zapewnieniu korzyści członkom spółdzielni, a za swoje zobowiązania odpowiada całym swoim majątkiem, co wynika z art. 68 ps. Zysk spółdzielni, po pomniejszeniu o podatek dochodowy i inne obciążenia, stanowi nadwyżkę bilansową (art. 75 ps). Stowarzyszenie jest natomiast, jak stanowi art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.), zwanego dalej „prawem o stowarzyszeniach”, dobrowolnym, samorządnym, trwałym zrzeszeniem o celach niezarobkowych. Na tle przedstawionych różnic należy stwierdzić, że forma prawna stowarzyszenia zdecydowanie bardziej odpowiada najważniejszym celom oraz założeniom ustawy o sporcie. Pozwala ona bowiem na organizowanie działalności sportowej przez związek sportowy bez konieczności prowadzenia działalności gospodarczej od samego początku jego istnienia, lecz rozpoczęcia jej w dogodnym dla organizacji momencie. Biorąc pod uwagę powyższe argumenty Rada Ministrów stoi na stanowisku, że postulat wprowadzenia w art. 6 ust. 2 ustawy o sporcie możliwości działania związku sportowego w formie prawnej spółdzielni nie znajduje uzasadnienia;

- 5) **zmiana art. 7** przez umożliwienie działania PZS w formie prawnej spółki akcyjnej, o której mowa w art. 3 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1118, z późn. zm.), zwanej dalej „u.p.p.w.”.

W opinii Rady Ministrów jest to zmiana zbędna, ignorująca specyfikę ruchu sportowego i dotychczasowych uregulowań w tym zakresie. Proponowana zmiana mogłaby spowodować dodatkowe komplikacje do i tak już skomplikowanego statusu prawnego PZS. Polski związek sportowy jest szczególnego rodzaju organizacją społeczną typu stowarzyszeniowego i nie ma żadnego uzasadnienia dla łączenia tego typu osoby prawnej z formą prawną spółki akcyjnej.

Zgodnie z treścią proponowanej zmiany polski związek sportowy będzie mógł działać albo w dotychczasowej formie prawnej albo jako spółka akcyjna będąca organizacją pożytku publicznego. Należy przy tym zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 22 ust. 1 u.p.p.w., podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 3 pkt 4 u.p.p.w. (a zatem spółka akcyjna) może uzyskać status organizacji pożytku publicznego, jeżeli nieprzerwanie przez co najmniej dwa lata prowadził działalność pożytku publicznego.

W związku z powyższym wydaje się, że proponowany przepis byłby całkowicie niepraktyczny. Aby na podstawie ww. przepisów mógł powstać polski związek sportowy w formie spółki akcyjnej będącej organizacją pożytku publicznego, konieczne byłoby najpierw założenie spółki akcyjnej prowadzącej przez dwa lata działalność pożytku publicznego. Dopiero po upływie 2 lat prowadzenia takiej działalności spółka akcyjna mogłaby otrzymać status organizacji pożytku publicznego.

Wprowadzenie możliwości utworzenia od razu polskiego związku sportowego jako spółki akcyjnej będącej organizacją pożytku publicznego wymagałoby dalej idących zmian ustawowych niż zaproponowane w przedmiotowym projekcie poselskim. Zmiany takie powinny obejmować albo przepisy ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie albo dodania szczegółowych przepisów dotyczących takiego rodzaju spółki i jej powstania od razu jako organizacji pożytku publicznego w ustawie o sporcie.

Rada Ministrów jest przeciwna wprowadzaniu tego typu zmian, gdyż uważa, że aktualna regulacja polskich związków sportowych jest wystarczająca;

- 6) **zmiana art. 8** ustawy o sporcie – propozycja rozszerzenia zakresu podmiotowego PZS tak, aby członkami PZS mogły być również osoby fizyczne prowadzące klub sportowy. Zmiana ta jest konsekwencją zmian proponowanych w art. 3 ustawy o sporcie.

Rada Ministrów jest przeciwna przedstawionej propozycji zmiany art. 8 ustawy o sporcie, polegającej na umożliwieniu członkostwa w PZS osobom fizycznym prowadzącym kluby sportowe. Ustawa o sporcie wymaga jedynie, by klub działał w formie osoby prawnej. Pojęcie to obejmuje różnorodne formy prawne, a sam wymóg należy uznać za minimalny. W opinii Rady Ministrów ustawowe pojęcie klubu sportowego nie powinno być dalej rozszerzane i obejmować osób fizycznych;

- 7) **zmiany w art. 9.**

Propozycja obejmuje likwidację obowiązku zwoływania walnego zebrania członków lub delegatów corocznie oraz zniesienie obowiązku badania sprawozdania finansowego przez biegłego rewidenta. Projektodawcy przewidują także wykreślenie przepisów ograniczających ilość kadencji prezesa PZS do dwóch oraz przepisu ograniczającego możliwość uczestnictwa w zarządzie PZS osób prowadzących działalność gospodarczą związaną bezpośrednio z realizacją przez ten związek jego zadań statutowych.

Zmiany zaproponowane w projektowanym brzmieniu art. 9 ustawy o sporcie są niespójne. Z jednej strony projektodawcy proponują zniesienie całego szeregu rozwiązań zawartych w ustawie o sporcie mających wzmocnić zasady dobrego rządzenia w PZS, których celem jest wzmocnienie przejrzystości ich funkcjonowania. Dotyczy to przepisów ograniczających ilość kadencji prezesa polskiego związku sportowego do dwóch następujących po sobie, a także przepis ograniczający możliwość uczestnictwa w zarządzie polskiego związku sportowego osób prowadzących działalność gospodarczą związaną bezpośrednio z realizacją przez ten związek jego zadań statutowych.

Z drugiej strony projektodawcy proponują szereg szczegółowych rozwiązań dotyczących wymagań, co do osób wchodzących w skład organów dyscyplinarnych oraz organu kontroli wewnętrznej PZS.

Rada Ministrów jest przeciwna proponowanym zmianom w art. 9 ustawy o sporcie, stojąc na stanowisku, że wymogi zawarte w tym przepisie powinny zostać zaostrome, czego wyrazem jest propozycja zmian art. 9 ustawy o sporcie zawarta w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o sporcie (druk sejmowy nr 2674);

- 8) **uchylenie art. 10.**

Uchylany przepis reguluje tzw. zakaz koncentracji. Instytucja ta polega na uniemożliwieniu osobom fizycznym lub osobom prawnym będącym członkami lub posiadającym udziały albo akcje w klubie sportowym będącym członkiem polskiego związku sportowego bycia członkiem lub posiadania udziałów albo akcji lub bycia członkiem organów lub władz innego klubu sportowego uczestniczącego we współzawodnictwie sportowym w tym samym sporcie.

Rada Ministrów jest przeciwna uchyleniu art. 10 ustawy o sporcie, gdyż spowoduje to zwiększenie ryzyka korupcji w sporcie;

9) uchylenie pkt 2 w art. 11 ust. 2.

Rada Ministrów ocenia negatywnie proponowaną zmianę. Odpowiednia zmiana w tym zakresie została zaproponowana w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o sporcie (druk sejmowy nr 2674);

10) zmiany w art. 15.

Rada Ministrów ocenia negatywnie propozycję uchylenia art. 15 ust. 2 ustawy o sporcie. Przepis ten stanowi narzędzie wymuszające tworzenie lig zawodowych i przez to profesjonalizację współzawodnictwa sportowego prowadzonego przez PZS.

Rada Ministrów negatywnie ocenia także zmiany proponowane w art. 15 ust. 4 i 5 ustawy o sporcie, zgodnie z którymi liga zawodowa mogłaby być prowadzona w formie prawnej spółdzielni. Propozycja ta (podobnie jak w przypadku zmian proponowanych w art. 6 ust. 2) nie koresponduje z rzeczywistym stanem organizowania współzawodnictwa sportowego przez polskie związki sportowe;

11) zmiany w art. 16.

Projektowana zmiana przewiduje uchylenie przepisu art. 16 ust. 3 pkt 2 oraz art. 16 ust. 4 ustawy o sporcie, który przyznaje ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej prawo do dokonywania kontroli polskich związków sportowych.

Rada Ministrów negatywnie opiniuje pozbawienie ministra właściwego do spraw kultury fizycznej uprawnień kontrolnych wobec polskich związków sportowych. Polskie związki sportowe są specyficznymi rodzajami osób prawnych, które posiadają wyłączne prawa do organizacji współzawodnictwa sportowego w danym sporcie na terenie Polski (art. 13 ustawy o sporcie). Jednocześnie polskie związki sportowe mają ustawowe preferencje w pozyskiwaniu środków publicznych na realizację zadań publicznych z pominięciem otwartego konkursu ofert, o którym mowa w art. 11 ust. 2 u.p.p.w. (art. 29 ust. 7 ustawy o sporcie). Zdaniem Rady Ministrów zagwarantowanie tak szerokich praw PZS powinno być połączone z prowadzeniem skutecznej kontroli i nadzoru przez właściwe organy państwa, w tym przypadku ministra właściwego do spraw kultury fizycznej;

12) zmiany w art. 22.

Zmiana przepisu art. 22 nie tylko, jak wskazują jego autorzy, „upraszcza procedury”, ale również ogranicza podstawę ich stosowania do działalności władz polskiego związku sportowego naruszającej wyłącznie „postanowienia statutu”. Tym samym projektodawcy proponują pozostawić poza nadzorem ministra właściwego do spraw kultury fizycznej wszelkiego rodzaju naruszenia przepisów ustawowych. Przedmiotowa zmiana ogranicza także katalog środków nadzoru ministra właściwego do spraw kultury fizycznej do:

- a) prawa zażądania podjęcia działań mających na celu zapewnienie stanu zgodnego z prawem albo do uchylenia decyzji władz polskiego związku sportowego,
- b) wystąpienia do sądu rejestrowego z wnioskiem o zastosowanie środka, o którym mowa w art. 23 ust. 1.

Rada Ministrów jest przeciwna proponowanym zmianom, ponieważ mogą one prowadzić do pozbawienia ministra właściwego do spraw kultury fizycznej efektywnych narzędzi nadzoru nad PZS;

13) zmiany w art. 28 – zmiana zasad dofinansowania sportu przez jednostki samorządu terytorialnego.

Zdaniem Rady Ministrów, przepis w zaproponowanym brzmieniu, poprzez wykreślenie z ust. 1 odwołania do ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 885, z późn. zm.), może pozbawić jednostkę samorządu terytorialnego możliwości dochodzenia zwrotu dotacji wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem,

pobranych nienależnie lub w nadmiernej wysokości. Zaproponowana regulacja dotyczy bowiem jedynie samej możliwości udzielania dotacji z budżetu jednostki samorządu terytorialnego, nie obejmuje natomiast innych możliwych zdarzeń z tym związanych, np. rozliczenia udzielonego dofinansowania. Przywołanie w ust. 3 tego przepisu art. 47 i art. 151 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych jest niewystarczające;

14) dodanie ust. 5 w art. 30.

Projektowany przepis przewiduje, że zadania rady sportu na szczeblu województwa będą wykonywały wojewódzkie interdyscyplinarne stowarzyszenia sportowe działające na terenie województwa.

Rada Ministrów jest przeciwna proponowanemu rozwiązaniu. Projektowany przepis będzie stanowił regulację szczególną w stosunku do art. 30 ust. 1 i 2 ustawy o sporcie. W obecnym stanie prawnym właściwe organy wykonawcze jednostek samorządu terytorialnego posiadają kompetencje do ustalania składu rady sportu i zasad powoływania członków tej rady, a także regulaminu jej działania. Propozycja dodania ust. 5 w art. 30 ustawy o sporcie, spowoduje, że marszałkowie województw utracą możliwość kształtowania działalności rad sportu na podstawie dotychczasowych zasad. Dotychczasowe doświadczenia związane z obowiązywaniem art. 30 ustawy o sporcie nie wskazują na konieczność zmian w art. 30 ustawy o sporcie;

15) zmiany w art. 36 ust. 3 – zmiana zasad ustalania wysokości świadczeń olimpijskich.

Rada Ministrów jest przeciwna podwyższaniu wysokości świadczeń olimpijskich z uwagi na skutki finansowe tej zmiany.

Przedmiotowa propozycja, przewiduje, że świadczenie olimpijskie będzie obliczane, nie jak obecnie w powiązaniu z mnożnikiem kwoty bazowej w służbie cywilnej (1,3255 kwoty bazowej, tj. w 2014 r. świadczenie wynosi 2483,77 zł), ale w odniesieniu do średniego wynagrodzenia (przy uwzględnieniu mnożnika w wysokości 0,8 tj. w 2014 r. przy uwzględnieniu przeciętnego wynagrodzenia za 2013 r. świadczenie wyniosłoby 2920,05 zł). Zmiana taka spowoduje poważne skutki finansowe dla budżetu państwa, które powinny być szczegółowo przeanalizowane przy rozpatrywaniu propozycji nowelizacji art. 36 ustawy o sporcie. Zgodnie z przedłożoną propozycją jednostkowe świadczenie wzrosłoby o 436,28 zł miesięcznie. Przyjmując, że uprawnionych do pobierania świadczenia jest 590 osób, skutki finansowe proponowanej zmiany dla budżetu państwa w 2014 r. wyniosłoby 3.088.862,40 zł.

Projektowany przepis stanowi de facto powrót do sposobu ustalania wysokości świadczenia w oparciu o wysokość przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, który był przewidziany w pierwotnym brzmieniu art. 38 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym. Przepis ten został zmieniony z dniem 5 października 2007 r. na podstawie art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o sporcie kwalifikowanym oraz niektórych innych ustaw. Po ww. zmianie przepis otrzymał brzmienie tożsame z aktualnie obowiązującym art. 36 ust. 3 ustawy o sporcie. Tym samym podstawą obliczania wysokości świadczenia olimpijskiego stanowi od 5 października 2007 r. kwota bazowa dla członków korpusu służby cywilnej, której wysokość określa ustawa budżetowa. Dokonując tej zmiany ustawodawca uznał, że świadczenia dla olimpijczyków nie powinny być powiązane z wynagrodzeniami w gospodarce narodowej, ale z wynagrodzeniami w sferze budżetowej. Za podstawę przyjęto więc wielokrotność kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej. Za takim rozwiązaniem przemawiał także fakt, że źródłem finansowania świadczeń są środki budżetu państwa, zatem odnoszenie podstawy ich ustalania do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej należało uznać za niewłaściwe. Powyższa argumentacja zachowuje aktualność także w dniu dzisiejszym. Proponowana treść

przepisu art. 36 ust. 3 ustawy o sporcie może utrudniać prawidłowe zaplanowanie w projekcie budżetu na kolejny rok odpowiedniej kwoty, która przeznaczona zostanie na wypłatę świadczeń. Ponadto, przy proponowanej treści przepisu, wątpliwości budzi możliwość wyliczenia odpowiedniej kwoty świadczeń za miesiąc styczeń.

Należy podkreślić, że świadczenia olimpijskie są swojego rodzaju formą pieniężnego uhonorowania reprezentantów Polski za osiągnięcia medalowe na igrzyskach olimpijskich, paraolimpijskich, igrzyskach głuchych i zawodach „Przyjaźń '84” i trudno je identyfikować z emeryturą, czy rentą.

Zdaniem Rady Ministrów także wysokość przedmiotowych świadczeń pieniężnych nie uzasadnia odejścia od dotychczasowych zasad wyliczania. Fakt, że od kilku lat podstawa ustalania wysokości świadczeń olimpijskich, tj. kwota bazowa dla członków korpusu służby cywilnej utrzymuje się na niezmiennym poziomie, wynika z trudnej sytuacji finansów publicznych, która wymusiła wprowadzenie ograniczeń w wydatkach publicznych. Nie powinno to stanowić przesłanki do wprowadzania zmian ustawowych w tym zakresie. Zaznaczyć należy, że sytuacja ta dotyczy całej rzeszy pracowników sfery budżetowej, dla których wynagrodzenie za pracę jest jedynym źródłem utrzymania w odróżnieniu od wielu, a nawet większości byłych reprezentantów Polski otrzymujących świadczenie finansowane ze środków budżetu państwa. Tym samym przyjęcie propozycji zawartej w projekcie poselskim byłoby nieuzasadnione także ze społecznego punktu widzenia;

16) dodanie art. 36a i art. 36b.

Projektowane przepisy przewidują nałożenie na jednostki samorządu terytorialnego, szkoły publiczne, a także uczelnie publiczne nowego obowiązku w postaci nieodpłatnego udostępniania obiektów sportowych na rzecz klubów sportowych.

Rada Ministrów jest przeciwna proponowanemu rozwiązaniu, z uwagi na wątpliwości natury konstytucyjnej jakie ono budzi.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o sporcie oraz niektórych innych ustaw nie zawiera odpowiednio precyzyjnego oszacowania skutków finansowych proponowanego rozwiązania. Projekt ten nie zawiera także propozycji zrekompensowania jednostkom samorządu terytorialnego utraconych dochodów i dodatkowych kosztów. Tymczasem zgodnie z art. 167 ust. 4 Konstytucji RP zmiany w zakresie zadań jednostek samorządu terytorialnego następują wraz z odpowiednimi zmianami w podziale dochodów publicznych. Ponadto proponowane brzmienie projektu może naruszać prawo własności (art. 64 Konstytucji RP).

Przedmiotowy projekt przepisów może także budzić wątpliwości co do ewentualnego występowania pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE w przypadku udostępniania obiektów sportowych na rzecz klubów prowadzących działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), wsparcie finansowe dla podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą podlega przepisom dotyczącym pomocy publicznej, jeżeli jednocześnie spełnione są następujące warunki:

- 1) udzielane jest ono przez Państwo lub ze środków publicznych;
- 2) ma charakter selektywny (uprzywilejowuje określonego lub określonych przedsiębiorców albo produkcję określonych towarów);
- 3) przedsiębiorca uzyskuje przysporzenie na warunkach korzystniejszych, niż oferowane na rynku;
- 4) grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi UE.

W celu rozstrzygnięcia, czy konkretne wsparcie finansowe stanowi pomoc publiczną

w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, należy ocenić, czy zostały spełnione w konkretnym przypadku wszystkie powyżej wymienione przesłanki.

Projektowane przepisy przewidują możliwość udzielenia wsparcia klubom sportowym prowadzącym działalność gospodarczą. Wsparcie takie byłoby udzielane ze środków publicznych (ograniczałoby dochody jednostek samorządu terytorialnego), miałyby charakter selektywny (prowadzenie zajęć sportowych), a przedsiębiorcy uzyskaliby przysporzenie na warunkach korzystniejszych, niż oferowane na rynku (nie ponosiliby kosztów najmu).

Zwrócić należy uwagę także na fakt, że propozycja dodania art. 36a i art. 36b nie zawiera również żadnych regulacji dotyczących zasad bezpłatnego udostępniania ww. obiektów, związanej z tym odpowiedzialności, ewentualnej kolizji interesów bądź trybu odwoławczego, co w przyszłości mogłoby budzić szereg wątpliwości interpretacyjnych;

17) dodanie art. 41a.

Projektowana zmiana wprowadza ułatwienia dla trenerów w zakresie możliwości uzyskania odpowiednio stopnia nauczyciela kontraktowego lub mianowanego z pominięciem procedury przewidzianej w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2014 r. poz. 191, z późn. zm.).

Rada Ministrów opiniuje negatywnie proponowaną zmianę.

W obecnym stanie prawnym art. 9a ust. 3 i 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela, dopuszcza sytuacje uzyskania stopnia nauczyciela kontraktowego z dniem nawiązania stosunku pracy w szkole przez nauczycieli akademickich legitymujących się co najmniej trzyletnim okresem pracy w szkole wyższej lub osoby posiadające co najmniej pięcioletni okres pracy i znaczący dorobek zawodowy oraz dopuszcza sytuację uzyskania stopnia nauczyciela mianowanego z dniem nawiązania stosunku pracy w zakładzie kształcenia nauczycieli lub kolegium pracowników służb społecznych przez nauczycieli akademickich posiadających stopień naukowy oraz legitymujących się co najmniej 3-letnim okresem pracy w szkole wyższej.

Stosownie do art. 9b ust. 4 pkt 1 ustawy – Karta Nauczyciela, w drodze decyzji administracyjnej stopień nauczyciela kontraktowego nadaje dyrektor szkoły, co rodzi skutki dotyczące podstawy zatrudnienia, rodzaju umowy o pracę oraz wynagrodzenia nauczyciela. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 4 marca 2005 r., sygn. akt II S.A./Wa 1289/04, akt nadania stopnia awansu zawodowego jest rodzajem certyfikatu zawodowego wydawanego w trybie administracyjnym, decyzją organu administracji publicznej.

Zakres wymagań do uzyskania poszczególnych stopni awansu zawodowego jest określony w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 1 marca 2013 r. w sprawie uzyskiwania stopni awansu zawodowego przez nauczycieli (Dz. U. poz. 393). Dyrektor szkoły, nadając stopień awansu zawodowego nauczyciela kontraktowego, potwierdza, że dana osoba potrafi sprostać obowiązkowi określonym w art. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela oraz spełnia wymagania, wykazuje się wiedzą i umiejętnościami jakich wymaga się od nauczyciela kontraktowego.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż 3-letni okres pracy nauczyciela w związku sportowym lub w klubie sportowym biorącym udział we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polski związek sportowy nie musi wiązać się ze znacznymi osiągnięciami nauczyciela i nie jest wystarczającą przesłanką dla dyrektora będącego organem administracji publicznej do wydania decyzji o nadaniu nauczycielowi stopnia nauczyciela kontraktowego.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że projektowany art. 41a ust. 2 jest nieprecyzyjny, ze względu na użycie wyrazów „najwyższy stopień trenerski” gdyż nie koresponduje

z obecnie obowiązującym brzmieniem art. 41 ustawy o sporcie. Przepis ten po zmianie wprowadzonej na podstawie art. 25 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustaw regulujących wykonanie niektórych zawodów (Dz. U. poz. 829) nie przewiduje stopni trenerskich;

18) dodanie art. 41b.

Proponowany przepis przewiduje uregulowanie przyznawania licencji sędziego sportowego.

Rada Ministrów opiniuje negatywnie projektowany przepis jako zbędny, gdyż nie wprowadza żadnych istotnych zmian w stosunku do aktualnie obowiązującego stanu prawnego. Należy w szczególności zwrócić uwagę, że pomimo pozoru regulowania zasad przyznawania licencji sędziego sportowego przepis ten w istocie odsyła do regulaminów polskiego związku sportowego, które określą szczegółowe warunki i tryb przyznawania i pozbawiania licencji sędziego sportowego w danym sporcie;

19) zmiany w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

Zmiana dotycząca wprowadzenia wyłączenia z podatku od nieruchomości dla gruntów, budynków i budowli stanowiących obiekty sportowe, w części wykorzystywanej do organizacji zajęć treningowych lub zawodów sportowych przez podmioty prowadzące kluby lub związki sportowe nie zasługuje na akceptację.

W obowiązującym stanie prawnym funkcjonuje już zwolnienie z podatku od nieruchomości dla nieruchomości zajętych na działalność sportową wśród dzieci i młodzieży. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 849) zwalnia się z podatku od nieruchomości – nieruchomości lub ich części zajęte na potrzeby prowadzenia przez stowarzyszenia statutowej działalności wśród dzieci i młodzieży w zakresie oświaty, wychowania, nauki i techniki, kultury fizycznej i sportu, z wyjątkiem wykorzystywanych do prowadzenia działalności gospodarczej. Ww. zwolnienie promuje niekomercyjną działalność sportową mającą na celu zachęcenie dzieci i młodzieży, m. in. do uprawiania sportu. W związku z powyższym wprowadzanie dodatkowego wyłączenia z podatku od nieruchomości nie znajduje uzasadnienia, tym bardziej że proponowane przez projektodawcę rozwiązanie, z uwagi na jego szeroki zakres, może stanowić pomoc publiczną, o której mowa w art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Uchwalenie ww. zmiany ustawy o podatkach i opłatach lokalnych powodowałoby skutki dla jednostek samorządu terytorialnego. Tymczasem projektodawca nie wskazał w projekcie i w uzasadnieniu do niego ani wysokości ubytku dochodów w budżetach gmin ani źródeł finansowania uszczerbku, jaki poniosą budżety gmin z tytułu wprowadzenia preferencji podatkowej dla nieruchomości stanowiących obiekty sportowe zajętych przez podmioty prowadzące kluby sportowe.

Proponowany przepis posługuje się pojęciami nieznajdującymi odzwierciedlenia w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych, w związku z czym jego wprowadzenie spowoduje w praktyce liczne wątpliwości interpretacyjne oraz spory między organami podatkowymi a podatnikami.

Z powyższych względów Rada Ministrów jest przeciwna wprowadzeniu nowego wyłączenia z podatku od nieruchomości, o którym mowa w art. 2 projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie oraz o zmianie niektórych innych ustaw;

20) zmiany w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Projektowane przepisy wprowadzają możliwość odliczenia od dochodu podatnika wydatków ponoszonych na udział jego małoletnich dzieci w zorganizowanych zajęciach

sportowych, wydatków na nabycie udziałów lub akcji w klubie sportowym oraz darowizn związanych z działalnością polskiego związku sportowego, związku sportowego lub klubu sportowego.

Rada Ministrów jest przeciwna tym propozycjom, podobnie jak innym, które niosą przywileje dla wąskich grup podatników. W obecnym kształcie ustawa nie przewiduje ulg podatkowych związanych z kształceniem dzieci. Tym bardziej trudno znaleźć uzasadnienie, aby udział małoletnich dzieci w zorganizowanych zajęciach sportowych był wspierany środkami publicznymi, a udział w innego rodzaju zajęciach już nie. Taka nierówność dawałaby uzasadniony powód dla kolejnych roszczeń o rozszerzenie tej ulgi lub wprowadzenie podobnych ulg na inne cele realizowane przez różne grupy społeczne. Dlatego rzeczywiste skutki takiej ulgi, tworzącej de facto wyłom w systemie podatkowym, mogą wykraczać dalece poza wielkości pierwotnie zakładane. To samo dotyczy ulg związanych z darowiznami, które co do zasady mają wymiar powszechny i są obecnie dostępne w określonych granicach zakreślonych przepisami zawartymi w art. 26 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Podobny zarzut można też sformułować w odniesieniu do propozycji odliczeń od dochodów z tytułu nabycia akcji lub udziałów w spółkach sportowych, przy czym można zasadnie zakładać, że byłaby ona atrakcyjna przede wszystkim dla wąskiej grupy osób zainteresowanych inwestowaniem w tej sferze w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Należy się liczyć z tym, że premia podatkowa, jaką byłoby takie odliczenie, mogłaby stwarzać zachętę do nadużywania jej mechanizmu.

Należy także podkreślić, iż projektodawcy nie wskazali skutków finansowych związanych z przyjęciem tych zmian. Proponowane odliczenia, poprzez zmniejszenie dochodu do opodatkowania, spowodują zmniejszenie wpływów z podatku dochodowego od osób fizycznych do budżetu państwa. Ponadto, ze względu na to, iż wpływy z podatku dochodowego od osób fizycznych stanowią także źródło dochodów jednostek samorządu terytorialnego, zmiany te spowodują zmniejszenie również ich dochodów.

Projekt nie uwzględnia zatem postanowień art. 34 ust. 2 pkt 5 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32, z późn. zm.);

21) zmiany w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych.

Projektowane przepisy mają na celu rozszerzenie istniejących i wprowadzenie nowych preferencji dla klubów sportowych.

Zmiany polegałyby na wprowadzeniu wyjątku od ogólnej zasady uznawania wydatków na nabycie udziałów albo wkładów w spółdzielni, udziałów albo akcji w spółce za koszt uzyskania przychodów w dacie ich zbycia, a także na rozszerzeniu zakresu obecnego zwolnienia podatkowego dla klubów sportowych, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 5a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Rada Ministrów jest przeciwna tym zmianom. Nie znajduje uzasadnienia odmienne od innych przypadków traktowanie wydatków na nabycie udziałów lub akcji w spółce lub w spółdzielni będącej klubem sportowym. Precedensem, sprzecznym z wszelkimi zasadami, byłoby uznanie wydatków na nabycie składnika aktywów za koszt uzyskania przychodu w momencie nabycia.

Także mechanizm bezterminowego zwolnienia dochodów klubów sportowych nie znajduje uzasadnienia. Kluby sportowe są szczególnego rodzaju podmiotami, których działalność z jednej strony służy celom społecznym, ale z drugiej strony służy także celom ich właścicieli. Dlatego kwestie ewentualnych preferencji w przypadku takich podmiotów należy umiejętnie wyważać, aby interes prywatny nie przeważał nad

interesem publicznym, co w omawianym przypadku mogłoby mieć miejsce. Uwagę zwraca przy tym zmiana redakcji przepisu w sposób, który może oznaczać znaczne rozszerzenie dotychczasowych preferencji (na wszystkich zawodników klubu) oraz zmiany w części dotyczącej kategorii młodzieżowych.

Projekt nie zawiera skutków proponowanych zmian także i w tym zakresie;

22) zmiany w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Rada Ministrów negatywnie ocenia zaproponowane zmiany w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r. poz. 518, z późn. zm.), zwanej dalej „ugn”. Zgodnie z treścią projektu przewiduje się wprowadzenie preferencyjnej (najniższej) stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ustanowionego na rzecz polskich związków sportowych, związków sportowych i klubów sportowych. Jak wynika z uzasadnienia zmiana ta ma na celu zmniejszenie obciążenia finansowego ww. podmiotów z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste.

Oceniając art. 5 poselskiego projektu ustawy należy przede wszystkim zwrócić uwagę na brak korelacji z obowiązującym art. 72 ust. 3 pkt 4 ugn. Dodanie w art. 72 ust. 3 ugn nowego pkt 2a będzie skutkowało niejednolitością przepisów. Zgodnie bowiem z obowiązującym art. 72 ust. 3 pkt 4 ugn wysokość stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego za nieruchomości gruntowe oddane na działalność sportową wynosi 1% ceny nieruchomości. Wprowadzenie dodatkowej stawki 0,3% ceny w odniesieniu do nieruchomości m.in. klubów sportowych, które prowadzą, jak należy zakładać, działalność sportową, będzie rodziło wątpliwość, która stawka znajdzie zastosowanie.

Dla oceny przedłożonej propozycji istotny jest również fakt, że dotychczas najniższa, a tym samym preferencyjna stawka procentowa opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości publicznych, ustalona na poziomie 0,3% ceny nieruchomości gruntowej, została przyjęta przez ustawodawcę tylko dla nieruchomości, które są wykorzystywane na szczególne cele związane z obronnością i bezpieczeństwem publicznym lub o charakterze użyteczności publicznej. Charakterystyczne jest również, że preferencyjna stawka, co do zasady, jest stosowana w odniesieniu do nieruchomości, na których prowadzona jest działalność non profit, tj. nienastawiona na osiągnięcie zysku. W szczególności najniższą stawką opłat rocznych objęte są nieruchomości oddane na cele obronności i bezpieczeństwa państwa, ochrony przeciwpożarowej, oddane pod budowę obiektów sakralnych, na działalność charytatywną, niezarobkową działalność opiekuńczą, kulturalną, leczniczą, oświatową, wychowawczą, naukową lub badawczo-rozwojową. Z powyższego wynika, że cele istotne dla obrony kraju, użyteczne dla ogółu społeczeństwa i cele niezarobkowe, które realizowane są na nieruchomościach stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, należy uzasadniająco uszczuplanie dochodów państwa lub jednostek samorządu terytorialnego poprzez pobieranie od użytkowników wieczystych tych nieruchomości opłat rocznych za użytkowanie wieczyste z uwzględnieniem najniższej stawki procentowej.

Należy zatem stwierdzić, że ewentualne propozycje zmierzające do poszerzenia katalogu nieruchomości objętych najniższą stawką procentową powinny być zgodne z dotychczas przyjętą zasadą, iż najniższa stawka procentowa opłat rocznych może być stosowana w odniesieniu jedynie do nieruchomości, które są faktycznie wykorzystywane na doniosłe społecznie, niezarobkowe cele. W tym kontekście przedstawiona w przedłożonym projekcie poselskim propozycja tworzy wyłom w dotychczas obowiązujących przepisach przyznających preferencje w naliczaniu opłat.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, iż przedstawiona propozycja zmiany art. 72 ust. 3 ugn jest niespójna z systematyką ustalania wysokości stawek procentowych opłat

rocznych z tytułu użytkowania wieczystego uregulowaną w ugn. Stosownie do art. 72 ust. 3 ugn wysokość stawek procentowych opłat rocznych jest uzależniona od określonego w umowie celu, na jaki nieruchomości gruntowa została oddana w użytkowanie wieczyste. Natomiast według proponowanego, w art. 5 poselskiego projektu ustawy, brzmienia nowego pkt 2a w art. 72 ust. 3 ugn wysokość stawki procentowej opłat rocznych zostanie uzależniona od podmiotu będącego użytkownikiem wieczystym („polskie związki sportowe, związki sportowe lub kluby sportowe”). Z powyższego wynika, że stawka procentowa opłaty rocznej w wysokości 0,3% ceny będzie przysługiwać w odniesieniu do wszystkich nieruchomości oddanych w użytkowanie wieczyste podmiotom wymienionym w proponowanym art. 72 ust. 3 pkt 2a ugn, niezależnie od celu wskazanego w umowie o oddaniu nieruchomości w użytkowanie wieczyste, co jest niezgodne z obowiązującymi przepisami ugn.

Propozycje wpływające na obniżenie opłat rocznych za korzystanie z nieruchomości publicznych wymagają oszacowania skutków finansowych dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego i Skarbu Państwa oraz przedstawienia propozycji zrekompensowania jednostkom samorządu terytorialnego utraconych dochodów. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał na potrzebę zapewnienia mechanizmów kompensujących samorządom obniżenie dochodów wywołane zmianami ustaw.

W uzasadnieniu projektu ustawy błędnie podano, iż w wyniku proponowanej zmiany art. 72 ust. 3 pkt 2a ugn wysokość stawki procentowej opłaty rocznej zmniejszy się 10-cio krotnie „z poziomu 3% wartości gruntu do poziomu 0,3% tej wartości”. Jak wskazano bowiem powyżej, obowiązująca stawka procentowa opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości wykorzystywanych na działalność sportową wynosi 1%, a nie 3% ceny nieruchomości. Ponadto w uzasadnieniu projektu ustawy wskazano, że projekt nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa, natomiast będzie miał wpływ na finanse jednostek samorządu terytorialnego. Nie można zgodzić się z tym stwierdzeniem, bowiem nieruchomości publiczne, które są przedmiotem użytkowania wieczystego stanowią nie tylko własność jednostek samorządu terytorialnego, ale również własność Skarbu Państwa. Zatem proponowane w projekcie ustawy obniżenie wysokości stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego spowoduje również zmniejszenie wpływów do budżetu państwa. W związku z tym brak jest w uzasadnieniu informacji w tym zakresie i wyliczenia dotyczącego zmniejszenia dochodów budżetu państwa.

W świetle powyższego przedstawiona propozycja zmiany art. 73 ust. 3 ugn nie może zostać zaakceptowana;

23) zmiany w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

- a) **dodanie art. 31a** – wyraźne dopuszczenie sponsorowania sportu przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą w zakresie zakładów bukmacherskich oraz umożliwienie informowania o sponsorowaniu przez takie podmioty w trakcie imprez sportowych, w tym przez podanie nazwy i logo sponsora.

W opinii Rady Ministrów treść zaproponowanego przepisu jest nieprecyzyjna i nie mieści się w systematyce ustawy. W szczególności należy wskazać na niewłaściwą terminologię zastosowaną w projektowanym przepisie oraz wątpliwości jakie budzi związek pomiędzy treścią proponowanego przepisu a treścią art. 29 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. W związku z powyższym przedstawiona propozycja jest niezrozumiała.

Zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami w tym zakresie, reklama zakładów wzajemnych i sponsoring uprawiany przez podmioty organizujące zakłady wzajemne są dopuszczalne wyłącznie na zasadach określonych w ustawie o grach hazardowych,

jedynie w odniesieniu do podmiotów posiadających zezwolenie Ministra Finansów na prowadzenie działalności w zakresie urządzania zakładów wzajemnych. W opinii Rady Ministrów projektowane zmiany przepisów ustawy o grach hazardowych nie mogą dawać przyzwolenia na reklamowanie czy też eksponowanie poprzez sponsoring działalności mającej znamiona nielegalnej.

Dla każdego państwa legalnym będzie tylko ten operator, który na jego terytorium może prowadzić działalność zgodnie z obowiązującym prawem. Na podobnym stanowisku stoi również Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który w swoich orzeczeniach niejednokrotnie podkreślał, że to, iż dany podmiot świadczy legalnie usługi w jednym państwie nie oznacza, że może je świadczyć w innym, jeśli nie uzyska w nim wymaganego prawem zezwolenia. Prawo unijne zezwala na wprowadzenie do porządku krajowego regulacji, które zakazują podmiotom mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, gdzie zgodnie z prawem świadczą dane usługi, oferowania tych usług na terytorium innego państwa (sprawa C-42/07 Liga Portuguesa), o ile nie spełnią one stosownych warunków, wskazanych w obowiązujących tam regulacjach prawnych. Powyższe stanowisko zostało także wyrażone w Konwencji Rady Europy w sprawie manipulowania zawodami sportowymi sporządzonej w Magglingen 18 września 2014 r. Zaproponowane rozwiązanie może skutkować zalegalizowaniem reklamy nielegalnych firm organizujących zakłady wzajemne. W takim przypadku to właśnie te firmy zwiększą swoje obroty, angażując w nielegalne zakłady osoby z Polski, nie dając przy tym żadnej gwarancji ochrony ich praw i żadnej ochrony osób nieletnich. Co więcej, podatki od zwiększonych dzięki temu wpływów z takiej działalności, nie będą płacone w Polsce, podczas gdy to polskie społeczeństwo ponosić będzie negatywne konsekwencje społeczne w postaci finansowania leczenia uzależnień.

W związku z powyższym Rada Ministrów jest przeciwna proponowanej zmianie;

b) zmiany w art. 86 i art. 88.

Rada Ministrów ocenia negatywnie zwiększenie wysokości przychodów Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej z tytułu dopłat przy jednoczesnym zmniejszeniu wysokości wpływów do Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych.

Przede wszystkim należy mieć na względzie zadania realizowane przez Fundusz Rozwiązywania Problemów Hazardowych, którego wydatki, zgodnie z art. 88 ust. 4 ustawy o grach hazardowych, mogą być przeznaczone wyłącznie na:

- 1) prowadzenie działalności informacyjno-edukacyjnej i opracowywanie specjalistycznych ekspertyz, raportów, sprawozdań dotyczących problematyki uzależnień od hazardu lub innych uzależnień niestanowiących uzależnienia od substancji psychoaktywnych;
- 2) opracowywanie i wdrażanie nowych metod profilaktyki i rozwiązywania problemów wynikających z uzależnień od hazardu lub innych uzależnień niestanowiących uzależnienia od substancji psychoaktywnych;
- 3) udzielanie finansowej pomocy instytucjom i stowarzyszeniom realizującym zadania związane z rozwiązywaniem problemów wynikających z uzależnień od hazardu lub innych uzależnień niestanowiących uzależnienia od substancji psychoaktywnych, w tym sporządzanie oceny rozpowszechnienia i zagrożenia patologicznym hazardem;
- 4) prowadzenie działań ukierunkowanych na podnoszenie jakości programów profilaktycznych i terapeutycznych, a także zwiększanie kompetencji zawodowych osób zajmujących się leczeniem w celu zwiększenia skuteczności oraz dostępności leczenia uzależnień od hazardu lub innych uzależnień niestanowiących uzależnienia od substancji psychoaktywnych dla osób uzależnionych i ich bliskich.

Podkreślenia wymaga fakt, że problemy związane z hazardem oraz innymi uzależnieniami

behawioralnymi dotyczą większość krajów na świecie i należy prognozować, że problem ten będzie narastał wraz z rozwojem nowych technologii i zmiany stylu życia współczesnego społeczeństwa. Według raportu Problem Gambling in Europe (2009) problem z uzależnieniem od hazardu w Europie dotyczy 0,1-0,3% populacji. Zgodnie z badaniem przeprowadzonym na zlecenie Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych przez Fundację CBOS w okresie 2011–2012 r. wskaźnik ten w Polsce wynosi 0,2% i nie odbiega od wskazanego powyżej wskaźnika państw europejskich. Zaznaczyć należy, że Fundusz Rozwiązywania Problemów Hazardowych, pomimo że został utworzony z dniem 1 stycznia 2010 r., faktycznie prowadzi swoją działalność od 14 lipca 2011 r., kiedy to został ogłoszony pierwszy nabór wniosków na realizację programów Funduszu. Dodatkowo w 2011 r. Fundusz miał ograniczoną możliwość realizacji wydatków, ponieważ dopiero nowelizacją ustawy o grach hazardowych, która weszła w życie 14 lipca 2011 r. rozszerzono zakres działania Funduszu poprzez objęcie nim, poza problemami wynikającymi z uzależnienia od hazardu, także innych uzależnień behawioralnych. Tym samym zbyt krótki czas realizacji przez Fundusz przypisanych mu zadań nie pozwala w pełni ocenić jego funkcjonowania;

24) art. 7 projektu – przekształcanie terenowych jednostek organizacyjnych Aeroklubu Polskiego w odrębne stowarzyszenia.

Rada Ministrów ocenia negatywnie przedstawioną propozycję. Przedstawiona w projekcie poselskim propozycja polega na dodaniu do ustawy o sporcie, która obowiązuje od 16 października 2010 r. nowego przepisu o charakterze przejściowym. Taka praktyka może naruszać formułowaną przez Trybunał Konstytucyjny zasadę przyzwoitej legislacji;

25) art. 8 projektu.

Projektowany przepis stanowi konsekwencję wprowadzenia zmian w art. 7 ustawy o sporcie. Propozycję tę Rada Ministrów ocenia negatywnie z uwagi na okoliczności przywołane przy omawianiu zmian w art. 7 ustawy o sporcie.

Ponadto Rada Ministrów zwraca uwagę, że proponowana treść art. 8 projektu powoduje, że jest on przepisem merytorycznym, a nie dostosowującym. Projektowany przepis będzie obejmował nie tylko przekształcenia polskich związków sportowych istniejących w chwili wejścia w życie projektowanej ustawy, lecz także przekształcenia polskich związków sportowych w przyszłości. Wprowadzenie takiej regulacji powinno nastąpić poprzez dodanie odpowiedniego przepisu w ustawie o sporcie, nie zaś w formie samoistnego przepisu ustawy zmieniającej.

Dodatkowo, zdaniem Rady Ministrów, wprowadzenie możliwości przekształcenia podmiotu działającego na podstawie prawa o stowarzyszeniach w spółkę akcyjną oznaczałoby konieczność dokonania zmian w systemie informatycznym Krajowego Rejestru Sądowego. Dotychczas dla podmiotów działających na podstawie prawa o stowarzyszeniach nie było możliwości odnotowania informacji o ich przekształceniu, w przeciwieństwie np. do spółek. Tym samym proponowana zmiana powinna uwzględniać zarówno koszty zmiany systemu informatycznego, jak i czas potrzebny na dokonanie zmiany;

26) art. 9 projektu - termin wejścia w życie.

Zdaniem Rady Ministrów proponowane *vacatio legis* jest zbyt krótkie z uwagi na fakt, że część proponowanych zmian ma charakter systemowy.

Ponadto w zakresie planowanych zmian w ugn należy mieć również na uwadze fakt, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego, jest opłatą płatną raz w roku, z góry za dany rok. Natomiast w poselskim projekcie ustawy zaproponowano, aby weszła ona

w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Oznaczałoby to zmianę stawki procentowej opłaty rocznej, a tym samym zmianę wysokości opłaty rocznej w trakcie roku kalendarzowego. Taka zmiana mogłaby spowodować poważne komplikacje i rozbieżności w naliczaniu opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego.

Przewidziana w projekcie 30-dniowa vacatio legis nie zapewnia także wystarczającego czasu na dostosowanie systemu informatycznego Krajowego Rejestru Sądowego.

Mając na względzie przedstawione powyżej argumenty, Rada Ministrów wyraża negatywne stanowisko do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie oraz niektórych innych ustaw (druk nr 2715).